

Viata Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2018

Viața Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina

Prolog

Slăvita muceniță a lui Hristos a mărturisit în timpul domniei păgânilor împărați Maximian, Maxențiu și Maximin, pe 25 noiembrie 305, la Alexandria. Viața, ca și mucenicia ei binecuvântată, mișcă profund și, în același timp, bucură neșpus sufletele celor ce o citesc cu credință și cu dorința de a se folosi duhovnicește.

Nădejdea recoltei bogate îl însuflețește pe agricultor într-atât, încât, la gândul bucuriei pe care o va avea la vară, la seceriș, toată truda de până atunci și toate greutățile i se par nimic. Înfruntă cu mult

curaj și ploile, și vânturile, ca și asprimea iernii. Și așteaptă vremea recoltei cu sufletul la gură, bucuros, fie și numai la gândul că, în scurtă vreme, va avea în față toate roadele muncii lui.

Asemenea și negustorul, la gândul câștigului bănesc pe care-l va dobândi, înfruntă fără nici o teamă toate opreliștile și primejdiile de pe mare și de pe uscat, ca și riscul de a ieși, temporar, în pierdere. Ba unii ajung, uneori, să-și piardă și viața.

Asemenea și soldatul, în speranța gloriei și cinstirii cu care va fi răsplătit de către oameni pentru faptele sale de vitejie, nu ia în seamă primejdia, uneori de moarte, în care-și pune viața și nici suferințele care-l așteaptă, ci luptă cu toată îndârjirea să-i biruie pe dușmanii regelui său.

Toți aceștia stăruie în truda și lupta lor pentru a dobândi bunătățile lumești și trecătoare; uneori, nu izbutesc să-și atingă scopurile. Agricultorul asudă din greu semănându-și ogorul, așteptând ca recolta să fie de zece ori mai mare. Dar se întâmplă ca uneori să nu apuce să secere ce-a semănat. Neguțătorul, de asemenea, cheltuie sume uriașe și se ostenește călătorind pe mare și speră să câștige de două ori mai mult în felul acesta, și se poate întâmpla ca acela să fie nevoit să-și arunce peste bord tot ce are, pentru a se salva; ba uneori își mai pierde și viața.

Și soldatul pățește la fel; sărmanul de el este ucis în bătălie și nu mai apucă să se bucure de onorurile și slava cu care spera să fie răsplătit.

Iar dacă acești oameni își pun viețile și sufletele în primejdie pentru a dobândi bunătățile deșarte ale lumii, oare nu cu

atât mai mult noi, creștinii, vom lupta pentru a moșteni bunătățile cerești, de care știm bine că ne vom bucura nu unul sau câțiva ani, ci veșnic?

Bine cunoscând acest adevăr, creștinii din vechime au luptat cu toate puterile lor pentru a se face vrednici de bunătățile cerești. Unii s-au lepădat de plăcerile lumii și s-au retras în munți și în peșteri pentru a-și închina viața numai lui Dumnezeu. Alții și-au împărțit averile lor săracilor și, mai mult decât atât, au primit bucuroși moartea pentru slava numelui doritului lor Iisus. Și cu cât priveau mai adesea uneltele de tortură ale tiranilor însetați de sânge, cu atât mai mult doreau ei înșiși să pătimească și să-și dea viața pentru Hristos.

Minunat este faptul că nu numai bărbații, despre care se spune că au de la natură forța trupească, au răbdat chinuri

pentru dragostea lui Hristos, ci și tinere copile în vârstă de 12 sau 15 ani. Fără a se înfricoșa câtuși de puțin de grelele munci pregătite de tiranii cei închinători la idoli, ele nu aveau nici o milă de propriile lor trupuri, nici de tinerețea și nici de frumusețea lor. Dimpotrivă, disprețuind orice plăcere trecătoare, ele au ales cu bucurie moartea, știind că, prin moarte, se vor învrednici de viața și fericirea cea fără de sfârșit.

Una dintre aceste fecioare, a cărei pomenire face să salte de bucurie inima noastră, este și Sfânta Mare Muceniță Ecaterina, mireasă a lui Hristos dintre cele mai alese, împodobită cu înțelepciunea și cu toate virtuțile dumnezeiești, prin care a strălucit mai mult decât fecioarele din toate timpurile.